

Respect pentru oameni și cărți

Without a Trace

Nora Roberts

Copyright © 1990 Nora Roberts

Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Books S.A.

Lira și Cărți romântice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro/lirabooks.ro

Oriunde ne duce timpul

Nora Roberts

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiili

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA

Oriunde ne duce timpul / Nora Roberts
trad. din lb. engleză: Oana Barbu - București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-5042-9

I. Barbu, Oana (trad.)

821.111

NORA ROBERTS

Oriunde ne duce timpul

Traducere din limba engleză

Oana Barbu

LITERA

București

2020

prolog

- Ține ritmul, Tracey, băiete, strici totul!

Frank O'Hurley era la locul lui, în partea dreaptă a scenei, pregătit să treacă din nou prin rutina deschiderii spectacolului. Cele trei nopți petrecute pe fugă în Terre Haute ar putea să nu fie punctul culminant al carierei sale și cu siguranță nu erau apogeul visurilor sale, dar plănuia să nu își dezamăgească spectatorii. Fiecare spectacol de genul acesta reprezenta pentru el doar o repetiție pentru numărul cel mare. El ținu ritmul, apoi intră în rutină cu entuziasmul unui bărbat care avea pe jumătate vârsta lui. Dacă te luai după data nașterii, Frank avea 40 de ani, dar energia lui era a unui puști de 17 ani. Își scriseșe el însuși numărul, cu speranța că avea să devină marca O'Hurley. La pian, cel mai în vîrstă copil și singurul său fiu încerca să dea viață unei melodii pe care o cântase de prea multe ori ca să mai țină socoteala – în timp ce visa la alte lucruri și alte locuri.

Chiar și după atâtea repetiții, atâtea piese de teatru nesfârșite, Trace se simțea încă foarte legat de părinții lui. Așa cum ajunsese să simtă și un familiar junghi de frustrare. Avea să fie întotdeauna aici, cântând o melodie proastă la un pian de mâna a doua, încercând să îndeplinească visurile tatălui său care nu aveau nici cea mai mică sansă de a deveni realitate? Așa cum făcuse în cea mai mare parte a vieții, Molly își potrivea pașii cu ai lui Frank. Ar fi putut face numărul cu ochii închiși. Chiar și aşa, în timp ce se învârtea și se îndoia, mintea

ii era mai mult la fiul ei decât la ceea ce făcea. Băiatul nu era fericit, observă ea. Și nu mai era copil. Era aproape bărbat și se străduia să-și facă un drum în viață. Știa bine că acesta era singurul lucru care îl îngrozea pe Frank, atât de mult încât refuzase să-l recunoască. Certurile deveniseră din ce în ce mai frecvente, mai aprinse. În curând, se gândi ea, prea curând, ceva avea să explodeze, și s-ar putea să nu poată aduna toate piesele.

Alte câteva mișcări de dans, și cele trei fiice ale lor intrară pe scenă. Lipită de Frank, Molly îl simți plin de mândrie. Iar părea rău ca el să piardă acea mândrie sau speranță care îl făcea să fie în continuare Tânărul visător de care se îndrăgostise. După ce Molly și Frank ieșiră de pe scenă, începu piesa de deschidere. Tripletele O'Hurley - Chantel, Abby și Maddy - începură o armorie în trei părți ca și cum s-ar fi născut cântând.

Practic, aşa și fusese, credea Molly. Dar, la fel ca Trace, nu mai erau copile. Chantel își folosea deja inteligența și farmecele pentru a fascina bărbătii din public. Abby, mai liniștită, lăsa timpul să treacă. Și nu mai era mult timp până aveau să o piardă pe Maddy. Ca mamă, Molly a simțit atât mândria, cât și regretul la gândul că cel mai mic membru al familiei avea prea mult talent pentru a mai rămâne mult timp alături de trupă. Cu toate acestea, Trace era cel care o preocupă mai mult acum. Se așeză la pianul din clubul acela mic, cu mintea la kilometri depărtare. Văzuse broșurile pe care le adunase. Imagini și povești despre locuri precum Zanzibar, Noua Guinee, Mazatlán. Uneori, pe drumul lung pe care îl parcurgeau cu trenul sau cu autobuzul, mergând din oraș în oraș, Trace vorbea despre moschei, peșteri și munți pe care dorea să ii vadă. Frank însă

ii alunga acele visuri, agățându-se disperat de propriul vis – dar și de fiul său.

– Nu-i rău, dragii mei. Frank reveni în centrul scenei pentru a le îmbrățișa pe fiecare dintre fetele lui. Trace, mintea ta nu este la muzică. Trebuie să pui ceva mai mult suflet.

– Nu a existat viață în acest număr de la Des Moines.

Cu câteva luni în urmă, Frank ar fi chicotit și și-ar fi mângâiat fiul pe cap. Dar acum simțea asprimea criticii, ca de la bărbat la bărbat. Făcu o grimasă care ii trăda nemulțumirea.

– Nimic nu este în neregulă cu acest cântec și nu a fost niciodată... E ritmul tău cel care lipsește, ai pierdut tempoul de două ori... M-am saturat să te răzbuni pe clape.

Făcând pe mediatorul, Abby se așeză între tatăl și frațele ei. Tensiunea crescândă menținea familia pe muchie de câteva săptămâni.

– Cred că suntem puțin obosiți.

– Pot să vorbesc pentru mine, Abby. Trace se îndepărta de pian. Nimeni nu se răzbună pe clape.

– Ha! Frank înălțură mâna lui Molly. Doamne, băiatul era înalt, remarcă Frank. Înalt și drept – și aproape un străin. Dar Frank O'Hurley era în continuare cel care decidea, și era timpul să-i amintească și fiului său asta. Ați fost într-o stare de negare de când v-am spus că nu voi permite nici unuia dintre copiii mei să plece în Hong Kong sau Dumnezeu știe unde, ca țiganii. Locul vostru este aici, alături de familie. Responsabilitatea voastră este față de trupă.

– Nu este afurisita mea de responsabilitate.

Frank miji ochii.

- Ai grijă ce ton folosești, băieți! Nu ești atât de mare încât să nu te pot pune jos.

- Este timpul să îți țină cineva piept, replică Trace, descărcându-se de tot ce ținuse în el de prea mult timp. În fiecare an, cântăm cântece de duzină în baruri de duzină.

- Trace! zise Maddy șoptit, cu voce rugătoare. Nu!

- Nu ce? El a cerut-o! Să nu-i spun adevărul? Dumnezeu știe că nu îl va auzi oricum, dar măcar îi voi spune ce am de spus. Voi trei și mama l-ață protejat suficient.

- Izbucurile astea temperamentale sunt atât de plăcute, spuse Chantel lenjeș, deși nervii ei erau destul de întinși. Ce-ar fi să ne retragem toți în colțul nostru?

- Nu! Furibund, Frank se îndepărta de fiicele lui. Continuă, hai, spune ce ai de spus!

- M-am săturat să călătoresc cu autobuzul spre ni căieri, să pretind că următoarea oprire este lozul căștigător. Ne tărâță după voi din oraș în oraș, an după an.

- Te tărâsc după mine? Frank se înroși de furie. Asta fac?

- Nu! Molly păși în față, privindu-și fiul. Nu, nu este așa. Am mers de bunăvoie, pentru că este ceea ce ne doream. Dacă unul dintre noi nu vrea asta, are dreptul să o spună, dar nu trebuie să fie crud.

- El nu știe să asculte! Trace ridică tonul. Nu-i pasă de ce vreau sau ce nu vreau. Ti-am spus, zise întorcându-se spre tatăl său. De fiecare dată când încerc să vorbesc cu tine, tot ce îmi spui este că trebuie să stăm împreună, că vom da lovitura în curând, când, de fapt, nu ne aşteaptă decât un alt spectacol ridicol într-un club de doi bani.

Era prea aproape de adevăr, prea aproape de ceea ce îl făcea să simtă că eșuase, când tot ce voia el era să-i

ofere familiei sale o viață bună, strălucitoare. Mânia era singura armă pe care Frank o avea, și o folosi.

- Ești nerecunoscător, egoist și prost. Toată viața mea am muncit pentru a-ți deschide calea, pentru a-ți deschide uși, ca tu să poți păși dincolo de ele. Si tot nu ești mulțumit!

Trace simți lacrimi de frustrare încăndu-i ochii, dar nu se întoarce.

- Nu, nu sunt mulțumit, pentru că nu vreau să trec prin ușile deschise de tine. Vreau altceva, vreau ceva mai mult, dar ești atât de cuprins de visul tău fără speranță, încât nu vezi că urăsc asta și că, de fapt, cu cât mă împingi mai mult să-ți urmez visul în loc să-l urmez pe al meu, cu atât mai mult ajung să te urăsc. Trace nu voise să spună asta și fu și el surprins de asprimea vorbelor sale. În fața ochilor lui, tatăl său păli, îmbătrâni și păru să tremure. Dacă ar fi putut să-și retragă cuvintele, ar fi încercat. Dar era prea târziu.

- Atunci, urmează-ți visul, spuse Frank cu emoție în glas. Du-te unde te va purta. Dar la mine să nu te întorci, Trace O'Hurley. Să nu vîi la mine când vei da de greu. Nu va mai fi nimic pentru tine aici.

Ieși prin partea stângă a scenei.

- Nu a vrut să spună asta, replică Abby repede, luându-l pe Trace de braț. Știi asta.

- Nici unul din ei nu a făcut-o.

Cu privirea pierdută, Maddy își privi neputincioasă mama.

- Trebuie să ne liniștim cu toții. Chantel, în ciuda inclinației ei pentru dramă, părea vizibil mișcată.

- Trace, haide să mergem la o plimbare!

- Nu! Oftând, Molly clătină din cap. Mergeți voi, fetelor, eu vreau să discut cu Trace. Așteptă până când

rămaseră singuri, apoi, simțindu-se bătrână și obosită, se așeză pe banca pianului. Știu că ai fost nefericit, spuse ea încet. Și că ai ținut în tine toate frustrările astea. Ar fi trebuit să fac ceva.

- Nu ești tu de vină.

- Este vina mea la fel de mult pe cât este vina lui, Trace. Lucrurile pe care i le-ai spus l-au rănit profund, și o să fie nevoie de o perioadă lungă pentru a se vindeca. Știu că unele lucruri au fost spuse la nervi, dar altele au fost adevărate. Îl privi, cercetând fața primului ei născut și a singurului ei fiu. Cred că a fost adevărat când ai spus că, dacă nu te va lăsa să pleci, vei ajunge să îl urăști.

- Ma...

- Nu. Mi-a fost greu s-o spun, dar mi-ar fi și mai greu dacă ar deveni realitate. Vrei să pleci.

El deschise gura, gata să înceapă din nou. Dar furia pe care o simțea față de tatăl său era prea proaspătă și îl însășimânta.

- Trebuie să plec.

- Atunci, fă-o! Se ridică, punându-și mâinile pe umăruri lui. Și fă-o repede și în liniște, altfel el te va convinge sau te va face să rămâni din rușine, iar atunci nu-l vei ierta niciodată. Urmează-ți calea! Vom fi aici când te vei întoarce.

- Te iubesc!

- Știu, și aşa vreau să rămână. Îl sărută, apoi plecă în grabă, știind că trebuie să-și rețină propriile lacrimi până când reușea să-și aline soțul.

În acea noapte, Trace își împacheta lucrurile - haine, o armonică și zeci de broșuri. Lăsa un bilet care spunea simplu: „Vă voi scrie“. Ieși din motel cu numai 327 de dolari în buzunar și făcu autopstopul.

capitolul 1

Whisky-ul era ieftin și avea mușcătura unei femei furioase. Trace trase cu greu aer printre dinți, așteptând să moară. Văzând că nu o făcea, își turnă un al doilea pahar, se afundă din nou în scaun și privi întinderea nesfârșită a Golfului Mexic. Alături, micul restaurant se pregătea să-și primească oaspeții de seară. În bucătărie, se pregăteau *frijoles* și *enchiladas*. Miroslul cepei era puternic, concurând cu cel de lichior și tabac uscat. Discuțiile se purtau într-o spaniolă vorbită rapid; Trace, deși le înțelegea, decisese să le ignore. Nu-și dorea companie. Își dorea doar whisky-ul și marea.

Soarele arăta ca o mină roșie deasupra golfului. Noii joși aveau tenete roz și aurii. Tăria whisky-ului îl făcea să simtă o căldură plăcută, confortabilă, în adâncul stomacului. Trace O'Hurley era în vacanță și își propuse să se bucură de ea. America se afla la o aruncătură de băt. Încetase să o mai considere „acasă“ cu ani în urmă – sau cel puțin aşa voia să credă. Trecuseră doisprezece ani de când plecase din San Francisco – un bărbat Tânăr, idealist, măcinat de vină, urmându-și visurile. Văzuse Hong Kongul și Singapore. Călătorise timp de un an în Orient, trăind de pe urma inteligenței lui și a talentului pe care îl moștenise de la părinți. Cânta în holarile hotelurilor și în cluburi noaptea, iar ziua descoperea locuri și miresme noi. Apoi, mersese în Tokyo. Cântase muzică americană într-un club amărât, cu gândul de a cutreiera Asia. Nu trebuia decât să se afle în locul potrivit, la momentul potrivit. Sau, aşa cum credea

Trace atunci când se simțea nefericit, în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. O altercație iscată într-un bar era un lucru obișnuit. Frank O'Hurley își învățase fiul cum să facă față unei astfel de situații. Trace știa când să atace și când să se retragă. Nu o iscăse cu intenția de a salva viața lui Charlie Forrester. Și cu siguranță nu avea habar că Forrester era agent american.

Soarta, se gândeau Trace privind soarele roșu dispărând la orizont. Soarta fusese cea care îl făcuse să devieze cuțitul care era îndreptat spre inimă lui Charlie. Și tot soarta și căile ei nebănuite fuseseră cele care îl aduseseră în mijlocul jocului feroce al spionajului. Trace reușise în cele din urmă să străbată Asia și ajunse chiar mai departe. Dar fusese finanțat de Sistemul Internațional de Securitate. Acum, Charlie era mort. Trace își turnă un alt pahar și bău în amintirea prietenului și mentorului său. Nu-i venise de hac glonțul sau cuțitul vreunui asasin pe o alei întunecată, ci un atac cerebral. Trupul lui Charlie pur și simplu decisese să renunțe. Așa că Trace O'Hurley stătea acum într-un bar micuț pe coasta Mexicului și tinea propriul priveghie.

Funeraliile urmau să aibă loc peste paisprezece ore, în Chicago. Fiindcă nu era gata să traverseze Rio Grande, Trace avea să rămână în Mexic, să bea în amintirea prietenului său de-o viață și să contempleze viața. Charlie ar fi înțeles, decisese Trace în timp ce-și dezmorțea picioarele lungi, îmbrăcat în uniforma kaki ponosită. Charlie nu fusese niciodată prea pretențios. Își făcea treaba, bea un pahar și mergea mai departe. Trace scoase un pachet mototolit de țigări și căută în buzunarul cămașii lui murdare un chibrit. Avea mâinile lungi și palmele late. La vîrstă de zece ani, își dorise să devină pianist. Visase să devină multe lucruri. O pălărie boțită îi ascundea față

în timp ce aprinse chibritul și mai apoi țigara. Era foarte bronzat, pentru că ultima lui misiune îl ținuse mai mult afară. Avea părul des și, deoarece nu se deranjase să se tundă, suficient de lung încât să se onduleză în bucle blonde, dezordonate, pe lângă pălărie. Fața îi era transpirată din cauza căldurii – și era slab. Partea stângă a feței îi era brăzdată de o cicatrice mică și albă – ca urmare a întâlnirii cu o sticlă spartă. De când avea 16 ani, nasul lui se strâmbase ușor. O ceartă pentru a apăra onoarea unei fete – sau lipsa ei.

Momentan, trupul lui era destul de slab, din cauza unei șederi prelungite în spital. Ultimul glonț încasat aproape că-l omorâse. Chiar și în lipsa whisky-ului și a măhnirii, avea o înfățișare periculoasă. Oasele erau proeminente, privirea – intensă. Chiar și acum, când era singur, cerceta ocazional camera. Nu se bărbierise de trei zile, iar barba lui era suficient de dezordonată încât să îl dea gurii lui un aspect neprietenos. Ospătarul era fericit să-l lase singur cu sticla lui.

Pe măsură ce se insera, cerul devinea mai liniștit, dar cărciuma – mai zgomotoasă. La radio se auzea muzică mexicană întreruptă ocazional de interferențe. Cineva sparse un pahar. Doi bărbați începură să discute aprins despre pescuit, politică și femei. Trace își turnă un alt pahar. O văzu de cum intră. Se obișnuiște să privească mereu spre ușă. Meseria îl învățase să fie atent la detaliu, fără să pară că le analizează. „O turistă care a greșit locația“, se gândi el în timp ce admira pielea aceea albă presărată cu pistriu care se potriveau cu părul ei roșcat. Se arsesee după o oră petrecută sub soarele Yucatanului. „Ce păcat“, spuse el cu blândețe și își văzu mai departe de băutură. Se așteptase ca ea să iasă imediat ce conștientiza în ce loc nimerise. În schimb, merse direct

la bar. Trace își încrucișă gleznele și își petrecu timpul analizând-o.

Pantalonii ei albi erau impecabili, în ciuda prafului de afară. Îi purta cu o bluză mov care era suficient de largă și de răcoroasă. Totuși, observă că era suplă, dar avea forme care să le dea ceva stil pantalonilor lălăi. Părul ei, de culoarea soarelui care apunea, era prins în coadă, dar fața era îndreptată în altă parte, aşa că îi putu vedea numai profilul. „Clasic“, spuse el dezinteresat. Stilul delicat. Genul care preferă şampania și caviarul. Dădu pe gât restul băuturii și decise să se îmbete zdravăn – de dragul lui Charlie. Tocmai ridicase sticla, când femeia se întoarse și-l fixă cu privirea. De sub pălărie, Trace îi întâlni privirea. Tensionat, continuă să toarne băutura în timp ce ea se îndreptă spre el.

– Domnul O’Hurley?

Păru puțin surprins din cauza accentului. Părea irlandez, același accent pe care îl avea tatăl lui atunci când era furios sau fericit. Își bău whisky-ul fără să-i răspundă.

– Sunteți Trace O’Hurley?

Se simțea în vocea ei o urmă de emoție, după cum observă. Și, de aproape, putu vedea pete sub ochii ei de un verde extraordinar. Gura îi era închisă. Degetele ei strângeau baretele genții de pânză pe care o avea pe umăr. Trace puse whisky-ul deoparte și își dădu seama că era puțin cam amețit pentru a fi deranjat.

– Poate. De ce?

– Mi s-a spus că sunteți în Merida. Vă caut de două zile. Nu era deloc cum se așteptase ea. Dacă nu ar fi fost atât de disperată, ar fi plecat deja. Hainele lui erau murdare, mirosea a whisky și avea infățișarea unui bărbat care te-ar jupui de viu fără să verse o picătură de sânge.

Trase aer în piept și decise să-și încerce norocul. Pot să iau loc?

Ridicând din umeri, Trace trase un scaun. Un agent – indiferent al cui – ar fi abordat lucrurile diferit.

– Te rog!

Prinse spătarul scaunului strâns și se întrebă de ce tatăl ei crezuse că betivul astă proast crescut era răspunsul. Dar picioarele ei nu erau atât de stabile pe cât ar fi trebuit, aşa că se aşeză.

– Este foarte important să vă vorbesc. În privat.

Trace privi în jurul lui. Era aglomerat acum și era gălăgie.

– Aici este bine. Acum, ce-ar fi să-mi spui cine ești, de unde știai că voi fi în Merida și ce dracu’ vrei de la mine?

Ea își împreună mâinile, pentru că îi tremurau.

– Sunt doctor Fitzpatrick. Doctor Gillian Fitzpatrick. Charles Forrester mi-a spus unde vă aflați, iar eu vreau să-i salvați viața fratelui meu.

Trace continuă să o privească în timp ce ridică sticla. Vorbea încet și fără inflexiuni.

– Charlie a murit.

– Știu. I se păru că zărește ceva în ochii lui, o urmă de umanitate. Dispăruse deja, dar Gillian continuă: Îmi pare rău. Știu că ați fost apropiati.

– Mi-ar plăcea să aflu cum de știi tu atâtea și cum de te aștepți să cred că Charlie îi-a spus unde să mă găsești.

Gillian își șterse mâna umedă de pantaloni înainte de a scoate ceva din geantă. În liniște, îi întinse un plic. Ceva îi spuse lui Trace că i-ar fi mai bine dacă nu l-ar lua. Ar trebui să se ridice, să plece și să se piardă în noaptea caldă a Mexicului. Doar faptul că ea îl menționase pe Charlie îl convingese să-l desfacă și să citească biletul.